

[Socialministeren]

dette område. Jeg mener også, at det ville være frustrerende og uproduktivt at have en gruppe siddende og beskæftige sig med et problemkompleks, som ingen forestiller sig kunne føres ud i livet i den nærmeste fremtid. Det er i realiteten baggrunden for at træffe en sådan beslutning.

Fru Helle Degn nævnte også daginstitutionsområdet og regeringens gruelige hensigter omkring øgede takster for unge forældre. Det giver mig anledning til at sige til fru Helle Degn og socialdemokratiet som helhed, at jeg synes, man skulle tænke sig om endnu en gang, inden man i næste uge skal tage stilling til regeringens forslag. Hvis et flertal i folketinget forhindrer regeringens forslag, sker der nemlig lige bestemt det, som jeg går ud fra at fru Helle Degn er enig med mig i ikke burde ske, nemlig at unge familier med relativt lave indkomster bliver hårdt ramt af de takststigninger, som kommunerne allerede har besluttet til ikrafttræden fra den 1. januar 1983.

Sandheden på dette område er jo, at tidligere socialdemokratiske regeringer aldrig har kunnet finde penge, i hvert fald kun meget sjældent har kunnet finde penge til at forbedre fripladsreglerne, med det resultat at der har udviklet sig en takstpolitik – hvis vi tager hovedstadsområdet – med en prisforskel på en vuggestue på 1.000 kr. Det finder jeg ikke er særlig rimeligt. Det er faktisk det, regeringen gerne vil rette op på og samtidig benytte lejligheden til virkelig at skabe bedre vilkår også med hensyn til daginstitutioner for den gruppe, hvis indkomst ikke er særlig høj. De indkomster, der ligger på niveauet 80.000–100.000 kr., bliver i virkeligheden dårlig ramt. Jeg synes, socialdemokratiet skulle tænke sig om endnu en gang, for det, vi i virkeligheden har til hensigt på dette område, er at skabe betydelig mere fornuftige, ensartede og retfærdige forhold og i første række gøre tilbuddet om pasning i en daginstitution billigt for den kategori af familier, uanset om det er enlige eller to forsørgere.

Lad mig til sidst sige til fru Alice Faber, at jeg er naturligvis enig i, at det er bekymrende, at så mange unge, som tilfældet er, går på bistandskontoret, fordi de er nødsaget til at gøre det, og det er ikke den bedste måde at løse problemerne på. Det er klart, det er helt andre overordnede ting, der skal etable-

res, for at vi kan løse problemerne for de unge.

Bistandskontoret er sikkerhedsnettet, som er den sidste redningsplanke. Jeg skal kun i den sammenhæng fastslå, at også efter at regeringens besparelser er gennemført, har vi et system, som ikke findes bedre andre steder i verden. Som sikkerhedsnet vil det stadig væk, selv om det ikke er løsningen, fungere som et godt tilbud til de mennesker, der desværre ikke har anden mulighed.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg er klar over, at vi har en anden runde, så jeg skal ikke tage hele debatten op om hetzen mod de unge eller mod sultecirkulæret. Men der var et enkelt spørgsmål, som jeg stillede socialministeren, og som jeg godt vil gentage helt præcist, fordi der ikke kom svar på det. Jeg ved, det simpelt hen er smuttet, det er bestemt ikke ond vilje.

Det drejer sig om det, jeg kaldte kommune 2, en af de kommuner, som Dansk Socialrådgiverforening for nylig har fremhævet, og hvor de gør opmærksom på, at der nu her i landet findes i hvert fald én – der findes flere, men der findes i hvert fald én kommune – som efter udsendelsen af sultecirkulæret gør det, at når der kommer en ung, som er over 18 år, og som ikke har været i arbejde eller er i et eller andet uddannelsesforhold, siger man til vedkommende: hvis du er hjemmeboende, skal du leve for 1.033 kr. de første 3 måneder; hvis du er udeboende, skal du leve for 1.700 kr., og det er uanset alt muligt andet. Det vil sige, at kommunen bruger sultecirkulæret til faste takster. Jeg ved positivt, at det er stik imod, hvad den tidligere socialminister ville, og jeg ved positivt, at det er stik imod, hvad den nuværende socialminister har villet med dette cirkulære.

Nu ved jeg godt, at den nuværende socialminister ikke kan tage ud i den pågældende kommune – selv om jeg fortalte, hvor den lå – og sige: det må I ikke. For det har han ikke kompetence til. Man kan selvfølgelig præcisere, at man skal behandle unge på en helt anden måde, fjerne sultecirkulæret og sådan noget, men hvis vi nu skal forsøge med noget, der kunne ligne politisk realisme, kunne socialministeren prøve at gøre det helt klart, at den slags er helt imod hensigterne med